

mit Bedste til, at noget Saadant kunde komme frem — men det vil benytte Statsstilbud til at hjælpe hvilkensomhelst Fattigdom, der ikke kan siges i absolut Betydning at være selvforskyldt. Nu kan man maaske spørge: Men hvorfor har Regjeringen da ikke sluttet sig til det Forslag, som af det ærede Medlem fra Ringkjøbing Amt (Christiansen) er stillet i Udvalget, og jeg skal da sige i Korthed hvorfor. Regjeringen har ikke kunnet slutte sig til dette Forslag, fordi det efter min Mening er nødvendigt, at man, inden man engagerer Statskassen finantzielt lige overfor Tilfredsstillelsen af det Formaal, som det ærede Medlem særlig har fremhævet, og som jeg er enig med ham i ogsaa særlig skal fremhæves, maa man have alle 3 Lovforslag liggende for sig, saavel Lovforslaget om Sygekasser, som om Ulykkesforsikkring, som om Alderdomsforsørgelse. Man maa have det Hele liggende foran sig, saaledes at man veed, hvad der fordres i finantziel Henseende fra Statens Side til disse Formaalets Tilfredsstillelse. Paa Forhaand, inden man endnu ved, hvorledes de to Ting kunne forenes om Sygekasselooven, inden man endnu veed, hvor vidt man vil gaa i Retning af Oprettelsen af en egentlig Alderdomsforsørgelseskasse, kan man næppe gaa til igjennem den foreliggende Lov at paatage sig de Forpligtelser, der vilde følge af det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Ringkjøbing Amt, og her kommer jeg da tilbage til, hvad jeg begyndte med, at vel har Regjeringen erkjendt, at der ikke vilde være Noget i Veien for, at man af Statens Midler søgte at fremme de saakaldte sociale Reform-love, og særlig mener jeg da Alderdomsforsørgelsesloven, men samtidig dermed er der fra Finansministerens Side, idet han gjorde dette Tilbud, stillet den Fordring, at Statskassens Indtægter kunde blive forøgede. Thi man maa dog ikke glemme, at hvor vigtigt det endog kan være for Staten, at dens Borgere efter at have levet et arbeidsomt Liv og gjort, hvad de kunde i deres Ungdom og Manddom for at ernære sig og Sine, i deres Alderdom ikke falde det almindelige Fattigvæsen til Byrde, saa maa jeg dog sige, at det maa erkjendes at være et, om jeg maa sige, nyt Formaal for Staten, det er en Fordring, der er kommet op i den senere Tid. Staten maa først og fremmest være sikker paa, at den har de nødvendige Midler til Gjennemførelsen af sin egentlige Opgave, og hvad Statens egentlige Opgave angaar, da kan jeg i Korthed udtrykke den saaledes: Det er naturligvis først og fremmest at holde hele Statsmaskineriet i Gang og opretholde Retstilstanden — derom kunne Alle være

enige — men dernæst er det, at stille sig saaledes, at skulde Staten blive angrebet af fremmede Magter, den da kan forbyde sig paa en saadan Maade, der kan være saa effektiv som muligt, og som i alt Fald kan bevirke, at Landets Værdi ikke lider; dernæst for det Tredie, at de aandelige Interesser varetages, at de nødvendige Penge ere til Stede til disse — det koster meget nu til Dags, Mere og Mere er i den Henseende lagt ind under Staten, og Statsudgifterne til de aandelige Formaalets Fremme ere meget store; det er de senere Tider, der det Tjerde, at Staten fremmer den almindelige økonomiske Udvikling paa en saadan Maade, at det bliver muligt for dens Borgere, paa den ene Side selv at leve og paa den anden Side derigjennem ogsaa lade selve Staten leve. Naar disse fire Formaal ere tilfredsstillede, kan der blive Tale om at komme til dette nye femte Formaal, som ganske vist har sin store Betydning ved Siden af de andre; men de egentlige gamle Statsformaal maa opfyldes forinden, og man maa være vis paa, hvor meget de koste, inden man saadan ganske uden nærmere Undersøgelse kan gaa til at sige: Vi begynde med at give $\frac{1}{2}$ Mill. om Aaret, men vi vide ikke, hvor vi ende. Thi at denne halve Million ikke kan tilfredsstille det Formaal, her er Tale om, derom tror jeg, det ærede Udvalg ligesaa lidt kan have nogen Tvivl, som jeg har det.

Christiansen: Først vil jeg rette en Tak til alle de Medlemmer, som have omtalt mit Ændringsforslag med Sympathi, og ligeledes en Tak til den høitagtede Kultusminister, som ogsaa udtalte en Sympathi for Forslagets Tanke, om end meget betinget, idet han som Betingelse for, at der kunde være Tale om at gennemføre lignende Forslag, vilde have, at de to beslægtede Forslag i Landsstinget i det Mindste samtidig skulde ligge for til Afgjørelse. Jeg har nu altid hørt det omtale som en forfæstelig Tanke at koble Lovforslag sammen, og det forundrede mig derfor saa meget mere, at den høitærede Kultusminister kunde tro, at det kunde fremhjælpe nogle af disse Lovforslag, som vistnok Regjeringen sympatiserer med lige saa fuldt som Rigsdagens Afdelinger, om man koblede dem sammen. Jeg tror, det er langt mere heldigt, at de gaa hver for sig, og jeg tror ligeledes, at det erkjendes af Alle, ogsaa af den høitærede Kultusminister, at et Lovforslag om Alderdomsforsørgelse er det Allervæsentligste. Det er mod de Gamle af Arbeidsklassen, vi have den største Forpligtelse, det er til dem, vi staa i den største Gjæld. At udsætte den,